

Arrest

nr. 273 767 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2021 België binnen en verzoekt op 23 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 21 februari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 februari 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op 1 februari 1979 in de stad Kutaisi en u woonde daar samen met uw zus T.

U studeerde de opleiding ecologie aan de technische universiteit van Kutaisi. Nadien werkte u van 2002 tot 2008 als office manager in een gokkantoor, van 2013 tot 2015 hield u samen met twee andere vennoten een huishoudwinkel open en van 2019 tot het begin van 2020 baatte u een groenten- en fruitwinkel uit.

U was verslaafd aan heroïne en werd in het verleden reeds verschillende malen administratief aangehouden door de Georgische autoriteiten. In 2008 werd u administratief aangehouden omdat u marihuana bij zich had. In 2012 en 2016 werd u administratief aangehouden wegens verzet tegen de politie. In 2019 meldde u zich vrijwillig aan bij het centrum voor psychisch welzijn en narcomanie in Kutaisi omdat u wou afkicken van uw drugsverslaving. U ging tot uw vertrek uit Georgië elke dag naar dat centrum om de medicatie in te nemen die u hielp om van de heroïne af te kicken.

In december 2020 werd u een eerste maal nabij dat centrum gecontroleerd door de politie van Kutaisi. U was die dag op weg van het centrum naar de bushalte toen u door 2 personen werd tegengehouden en weggeleid naar een auto waar een derde persoon, die zich als politieagent voorstelde, u opwachtte. U werd door hen gefouilleerd en gecontroleerd maar ze konden niets bij u vinden en lieten u opnieuw gaan zonder van deze controle een proces-verbaal op te maken. U kwam later te weten dat de politie mensen controleerde die naar het centrum gingen omdat er personen waren die medicijnen uit het centrum smokkelden om door te verkopen. Ongeveer twee maanden later, in februari 2021, werd u opnieuw door de politie gecontroleerd nabij dat centrum. U was die dag met uw bromfiets naar het centrum gegaan en wanneer u van het centrum terug wandelde naar uw bromfiets werd u door twee personen aangevallen. Terwijl zij u vasthielden kwam er een derde persoon naar u die u vroeg om uw mond te openen. Toen hij zag dat u niets in uw mond zat, mocht u opstaan en werd u in de handboeien geslagen. U werd naar een auto van de politie gebracht en in de auto ondervraagd door dezelfde politieagent als bij de eerste controle. Hij sprak u deze keer grof aan en vertelde u dat geluk had dat ze niets bij u vonden. Hij beweerde dat ze de derde keer zeker iets bij u zouden vinden. De politiewagen reed vervolgens nog 100 à 200 meter verder alvorens u mocht beschikken. De politie maakte ook van deze controle geen proces-verbaal op. Na dit incident vermoedde u dat de politie van Kutaisi van plan was om bij een volgende controle drugs bij u in te luizen. U denkt dat zij u viseerden omdat u in het verleden was aangehouden wegens verzet tegen de politie.

U bleef na deze controle dagelijks naar het centrum gaan om uw medicatie in te nemen en u lichtte uw zus T. in over deze politiecontroles. Zij raadde u aan om stappen te ondernemen en klacht in te dienen. U deed dit niet uit angst voor de bedreigingen die de politie ten opzichte van u geuit had. U besloot omwille van deze incidenten het land te verlaten.

U verliet Georgië op 14 augustus 2021 en u reisde op legale wijze met het vliegtuig naar Polen. Vanuit Polen reisde u via Duitsland naar België. U diende hier op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwam de politie nog tweemaal bij uw zus T. langs omdat ze naar u op zoek waren. De eerste keer was uw zus thuis en vertelde ze hen dat u naar België was gegaan. De tweede keer was ze aan het werk en kreeg ze de boodschap door van de buurtbewoners. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs en een attest omtrent de medicatie die u in het centrum innam om af te kicken van de heroïne.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de politie van de stad Kutaisi. U werd tweemaal door hen gecontroleerd toen u naar het centrum ging om uw medicatie in te nemen die u hielp om af te kicken van de heroïne. U vermoedt dat de politie u viseert omdat u in het verleden reeds eerder door hen was aangehouden wegens verzet tegen de politie én dat zij bij een volgende controle drugs bij u zouden inluizen.

Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgd vreest te worden door de lokale politie in Kutaisi omdat zij u in het verleden reeds aangehouden hadden wegens verzet tegen de politie (CGVS, pg. 9 & 10). Uw ingeroepen asielrelaas houdt bijgevolg geen verband met één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep). Zodoende kan u niet in aanmerking komen voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus. Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u omwille van één van bovenstaande redenen niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, indien dit aan de orde zou zijn. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt.

Er kan omwille van volgende elementen echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdsverloop tussen de twee controles van de politie in Kutaisi nabij het centrum voor psychisch welzijn en narcomanie in Kutaisi. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u 'ergens' in 2020 werd tegengehouden door de politie nabij het centrum waar u uw medicatie innam om af te kicken van uw drugsverslaving en dat dit twee weken later opnieuw gebeurde (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u in december 2020 een eerste politiecontrole onderging en dat u pas in februari 2021 een tweede maal door de politie werd tegengehouden (CGVS, pg. 7 & 8). Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoeveel tijd er verliep tussen de eerste en tweede controle stelde u dat dit iets meer dan twee maanden was (CGVS, pg. 10 & 11). Nadat u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, volhardde u louter in uw laatste verklaringen bij het CGVS en stelde u dat het waarschijnlijk fout genoteerd stond bij de DVZ. Het waren volgens u zeker geen twee weken aangezien u pas in januari 2021 uw bromfiets had gekocht (CGVS, pg. 14). Dergelijke postfactum uitleg overtuigt het CGVS niet. Indien er immers een fout zou gemaakt zijn bij de DVZ kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u dit reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud vermeld zou hebben toen u gevraagd werd hoe het interview er verlopen was. U stelde toen echter louter dat het interview goed verlopen was en dat u er in het kort de redenen voor uw vertrek kon uitleggen (CGVS, pg. 2). U had zich daarenboven akkoord verklaard met de ingevulde vragenlijst CGVS, toen uw verklaringen u na afloop van het interview bij de DVZ werd voorgelezen. Bovenstaande flagrante tegenstrijdigheid over het tijdsverloop tussen uw eerste en tweede controle door de politie van Kutaisi ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u coherente verklaringen zou afleggen over het tijdsverloop tussen deze politiecontroles, gezien dit de twee enige incidenten waren die u voor uw vertrek zou meegemaakt hebben en deze incidenten de reden zijn waarom u besloot Georgië te verlaten.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw gedrag na de tweede controle door de politie van Kutaisi en voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren.

Ten eerste, is het weinig logisch en bijzonder vreemd dat u na de tweede politiecontrole uw gedrag niet fundamenteel wijzigde. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u na de tweede controle door de politie van Kutaisi dagelijks naar het centrum bleef gaan om uw medicatie in te nemen en dat u ook in Kutaisi bleef wonen bij uw zus T. (CGVS, pg. 10). Dergelijk ongewijzigd gedrag staat echter haaks op de vrees die in uw hoofd zou ontstaan zijn na de tweede politiecontrole. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u immers dat u bij deze tweede controle – die net zoals

de eerste politiecontrole nabij het centrum plaatsvond — grof werd aangesproken en de politieagent u vertelde dat u bij een derde controle minder geluk zou hebben. Hij stelde dat men zeker iets bij u zou vinden en dat u in de plaats zou belanden waar u nodig was (CGVS, pg. 9). U vermoedde op basis hiervan dat er de volgende keer drugs bij u zou ingeluisd worden, wat zou betekenen dat u meteen strafrechtelijk vervolgd zal worden, met onmiddellijke aanhouding en overplaatsing naar de gevangenis als gevolg (CGVS, pg. 10). U gaf hierbij aan dat u uw zus over deze controle had ingelicht en dat zij u aanraade om klacht in te dienen. U deed dit niet omdat u bang was omwille van deze bedreiging door de politie. Een maand na deze bedreiging had u bovendien voor uzelf al uitgemaakt dat u het land wou verlaten om aan deze bedreiging te ontkomen (CGVS, pg. 11). Het is bijzonder vreemd en weinig logisch dat u in dergelijke context uw gedrag niet wijzigde en dagelijks bleef terugkeren naar het centrum waar u reeds tweemaal eerder door de politie van Kutaisi was gecontroleerd. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u na deze tweede controle, gelet op de door u voorgehouden vrees voor de politie van Kutaisi, net alles zou geprobeerd hebben om risico's te vermijden én u al zeker niet meer zou terugkeren naar de plek waar u al tweemaal eerder door hen was gecontroleerd.

Ten tweede, is het weinig logisch dat u na deze tweede controle door de politie van Kutaisi - en gelet op de vrees voor vervolging die deze controle in uw hoofde deed ontstaan (zie supra.) - geen stappen ondernam om binnen Georgië te verhuizen of onder te duiken alvorens u het besluit nam om het land definitief te verlaten. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd om welke reden u niet ondergedoken was na de tweede controle door de politie, vroeg u zich af hoe lang u ondergedoken zou kunnen blijven. U gaf vervolgens aan dat u niets verkeerd had gedaan en daarom niet moest onderduiken. Toen u nadien gevraagd werd of u geprobeerd had om zich elders in Georgië te vestigen, stelde u dat dit een kwestie van tijd was en dat u na verloop van tijd ook daar teruggevonden zou worden (CGVS, pg. 14). Dergelijke verschoningen kunnen het CGVS echter niet overtuigen. Het feit dat u op zich niets verkeerd hebt gedaan, betekent immers niet dat er redelijkerwijze niet van u verwacht zou kunnen worden dat u zich, gelet op de door u voorgehouden vrees voor vervolging, aan deze bedreigingen zou onttrekken door (tijdelijk) onder te duiken of te verhuizen naar een andere stad. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaring, dat u na verloop van tijd zou teruggevonden worden, een blote bewering betreft. Aangezien u enkel verklaarde bedreigd te worden door een lokale actor, nl. de politie van Kutaisi (CGVS, pg. 6), is het immers onwaarschijnlijk dat wanneer u naar een andere stad zou verhuizen u daar nog steeds problemen zou kennen met de politie van Kutaisi. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u dan ook met de vraag geconfronteerd om welke reden u elders in Georgië problemen zou kennen met de politie van Kutaisi (CGVS, pg. 14). U antwoordde hierop dat u in Georgië zelfs niet had nagedacht over verhuizen naar een andere stad of onderduiken omdat dit niet bij u was opgekomen (CGVS, pg. 14). Dergelijk verklaringen zijn bijzonder vreemd en weinig logisch. Aangezien uw vrees voor vervolging uitging van een lokale actor binnen Georgië – de politie van Kutaisi – kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, alvorens de definitieve beslissing te nemen om het land te verlaten en in een ander land een verzoek om internationale bescherming in te dienen, eerst zou getracht hebben om u binnen uw eigen land in veiligheid te brengen. De vaststelling dat u dit niet deed en dat u hier voor uw vertrek uit Georgië zelfs niet over nagedacht hebt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden vastgesteld dat u na de tweede politiecontrole bijzonder lang wachtte om het reispaspoort aan te vragen dat u nodig had om Georgië te verlaten. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u een maand na de tweede politiecontrole, die in februari 2021 plaatsvond, al voor u zelf beslist had om het land te verlaten (CGVS, pg. 12). U wou toen het land verlaten omdat u vreesde dat de politie drugs bij u zou inluizen en u vervolgens zou aanhouden, wat zou betekenen dat u meteen strafrechtelijk vervolgd zal worden, met onmiddellijke aanhouding en overplaatsing naar de gevangenis als gevolg (CGVS, pg. 10). Hoewel u omwille hiervan reeds een maand na de tweede politiecontrole besloten had om het land te verlaten, wachtte u nog 3 maanden — tot juni 2021 – met het indienen van de aanvraag voor het reispaspoort waarmee u in augustus 2021 naar België reisde (CGVS, pg. 5 & 12). Dergelijk gedrag is weinig logisch. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, gelet op de door u voorgehouden vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Georgië (zie supra.), onmiddellijk een aanvraag zou ingediend hebben voor uw reispaspoort bij de verantwoordelijke dienst nadat u in maart 2021 het besluit nam om het land te verlaten. Na confrontatie met deze vaststelling, verklaarde u dat u pas in juni 2021 uw reispaspoort aanvraag omwille van een gebrek aan financiële middelen (CGVS, pg. 12). Dergelijke uitleg kan het CGVS niet overtuigen. Uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat de aanvraag voor een reispaspoort in Georgië slechts 100 lari kost, wat overeenstemt met ongeveer 30 euro (CGVS, pg. 12). Het is onaannemelijk dat u om dit kleine bedrag bijeen te verzamelen bij uw vrienden en uw zussen drie maanden nodig zou gehad hebben (CGVS, pg. 12). De vaststelling dat u nog 3 maanden wachtte om een reispaspoort aan te vragen nadat u de beslissing nam

om het land te verlaten, zonder dat u een aannemelijke uitleg kon geven voor deze lange wachttijd, ondermijnt dan ook verder geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tevens dient te worden vastgesteld dat zelfs indien er enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, uw vrees voor vervolging door de politie van Kutaisi louter hypothetisch is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw asielrelaas voor uw vertrek uit Georgië zich beperkt tot twee politiecontroles die beiden slechts een 5-tal minuutjes duurden. Tijdens de tweede politiecontrole zou de politieagent die u ondervroeg u geïntimideerd en bedreigd hebben. Hij zou beweerd hebben dat u de volgende keer minder geluk zou hebben en dat ze wel iets zouden vinden bij u (CGVS, pg. 8-10). Het feit dat deze politieagent er éénmalig op zou gealludeerd hebben dat u bij een toekomstige controle mogelijks niet zoveel geluk zou hebben, kan echter bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanzien worden. U vermoedde op basis van deze éénmalige intimidatie door de politie dat zij tijdens de volgende controle drugs bij u zouden inluizen wat tot gevolg zou hebben dat u strafrechtelijk vervolgd zal worden, met onmiddellijke aanhouding en overplaatsing naar de gevangenis als gevolg (CGVS, pg. 10). U vermoedde dat zij dit wouden doen omdat u reeds in het verleden door hen was opgepakt wegens verzet tegen de politie (CGVS, pg. 9). Deze vermoedens hebben zich blijkens uw verklaringen nadien echter op geen enkele wijze geconcretiseerd. Hoewel u na de tweede politiecontrole in februari 2021 tot aan uw vertrek uit Georgië in augustus 2021 dagelijks naar het centrum – waar u deze politiecontroles ondergaan had – bleef gaan, werd u tijdens deze periode immers aan geen enkele politiecontrole meer onderworpen (CGVS, pg. 10 & 11). Na uw vertrek uit Georgië zou de politie wel nog tweemaal zijn langsgekomen bij uw zus T. in november of december van 2021 (CGVS, pg. 10, 12 & 13). De politie vroeg hierbij waar u naartoe was gegaan en wanneer u zou terugkomen. Ze hadden hierbij echter geen aanhoudings- of huiszoekingsbevel mee en u vermoedde dat ze wouden verifiëren waar u was, gezien het hen waarschijnlijk was opgevallen dat u niet meer naar dat centrum ging (CGVS, pg. 13). Dergelijke huisbezoeken van de politie van Kutaisi waarbij ze zich louter wensten te vergewissen over waar u zich bevond omdat u als afkickende drugsverslaafde niet meer naar het centrum ging, kunnen echter evenmin beschouwd worden als daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien uw relaas geloofwaardig zou zijn, quod non, en u in de toekomst concrete vervolgingsfeiten zou meemaken met de politie van Kutaisi, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u hiervoor aanspraak kan maken op nationale bescherming in uw eigen land. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw rijbewijs toont enkel uw identiteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Voorts legde u nog een medisch attest neer omtrent de medicatie die u innam om af te kicken van de heroïne. Het feit dat u van de heroïne aan het afkicken was en hiervoor medicatie innam, wordt evenmin in twijfel getrokken in deze beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1995 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast werpt verzoeker nog een manifeste appreciatiefout op, alsook de miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen van zijn nationale overheden. Zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker zou volgen met betrekking tot zijn relaas, vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegensprekt.

Verzoeker is van oordeel dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Hij betoogt een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en geeft aan dat zijn verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw, overeenkomend met de beschikbare informatie, spontaan, duidend op een persoonlijke ervaring en dat ze bevestigen dat hij een *"gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan"* (lees: Georgië).

Verzoeker betoogt vervolgens dat de analyse van de verwerende partij van zijn bijzondere procedurele noden geen rekening houdt met de jarenlange drugsverslaving waaraan hij leed, noch met zijn zwak psychologisch profiel. Hij heeft deze problematiek *ab initio* kenbaar gemaakt. De wijze van behandeling en beoordeling van zijn dossier is volgens verzoeker dan ook niet afgestemd op zijn specifieke noden, hetgeen volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt voorts:

"Overwegende dat de verzoekende partij erop wenst te wijzen dat art.57/6/1 par 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de CGVS een beslissing neemt binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het VIB dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Dat vastgesteld wordt dat deze termijn niet gerespecteerd werd, nu het VIB ingediend werd op 23 augustus 2021 en de beslissing slechts genomen werd op 21/1/2022.

Dat indien toepassing gemaakt wordt van de versnelde procedure, de wettelijke termijnen gerespecteerd dienen te worden.

Dat de CGVS nergens melding maakt van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure.

Dat verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de wettelijke termijnen overschreden werden, de CGVS impliciet toegeeft dat hij een langere termijn nodig heeft om tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker meent dat zelfs indien bij de overschrijding van de termijnen wettelijk geen sanctie voorzien is, deze overschrijding een miskennis van de rechten van verdediging uitmaakt en derhalve eveneens een schending van art. 6 en 13 EVRM, hogere rechtsnormen, nu verzoeker op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen.

Dat aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt.

Dat er dan ook aanleiding is in casu voor wat betreft de beroepstermijn de normale termijn van 30 dagen toe te passen.

Dat er nu de CGVS zelf de verkorte termijnen niet respecteert er geen aanleiding is deze wel aan verzoeker tegen te werpen, noch om aan verzoeker een verstrengde bewijslast op te leggen.”

Vervolgens is verzoeker van mening dat de verwerende partij op datum van de bestreden beslissing onterecht nog steeds toepassing maakt van het koninklijk besluit van 15 december 2019, waarin immers duidelijk wordt aangegeven dat de lijst van veilige landen één keer per jaar bekeken dient te worden. Op datum van 15 december 2020 was er meer dan één jaar verstreken sedert het nazicht van de lijst van veilige landen conform het koninklijk besluit van 15 december 2019. De verwerende partij kon dan ook geen toepassing maken van dit koninklijk besluit en het daarop gesteunde vermoeden van veilig land, nu er geen appreciatie gebeurde binnen de termijn van één jaar, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook onterecht dat de versnelde procedure met betrekking tot veilig land van herkomst werd toegepast, aangezien de geldigheidsduur van de kwalificatie van “*veilig land van herkomst*” verstreken was, en dit reeds op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Bovendien, zo herhaalt verzoeker, stelt de verwerende partij *de facto* wel een “*versnelde*” procedure toe te passen, maar doet zij dit niet in de praktijk, wat een schending uitmaakt van de rechten van verdediging. Nog volgens verzoeker is het onterecht dat het commissariaat-generaal vertrekt van een vermoeden van veilig land van herkomst en hem derhalve een verhoogde bewijslast oplegt.

Vervolgens gaat verzoeker concreet in op de weigeringsmotieven. Hij is het vooreerst niet eens met de analyse dat zijn asielmotieven vreemd zijn aan het Verdrag van Genève. Hij meent dat zijn profiel aantoonde dat hij deel uitmaakt van een zwakke sociale groep, die leeft in de marge van de maatschappij, dat hij als gewezen drugsverslaafde een makkelijke prooi was voor de politie en dat dit des te meer het geval was, nu hij dit verborgen wenste te houden voor zijn zussen. Hij kon ook, precies omwille van dat profiel, geen aanspraak maken op bescherming vanwege zijn autoriteiten.

Wat de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen over het tijdsverloop tussen de eerste en tweede controle door de politie van Kutaisi betreft, betoogt verzoeker dat hij bij zijn verklaringen blijft, gedaan bij het commissariaat-generaal. Het eerste incident deed zich voor in 2020 en het tweede, ongeveer twee maanden later (en geen twee weken), in 2021. Hij was niet erg zeker van de data, hetgeen ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Volgens verzoeker volstaat een dergelijk detail bovendien niet om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, daar waar de feiten die door hem opgegeven worden wel degelijk dezelfde zijn.

In verband met het gedrag van verzoeker na de tweede controle door de politie van Kutaisi, dat volgens de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de vrees die hij bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren, oppert verzoeker dat het commissariaat-generaal hier een totaal subjectieve appreciatie maakt van datgene wat verzoeker had moeten doen na de tweede controle. Er werd helemaal geen rekening gehouden met het feit dat zijn zus in die periode zijn enige houvast was. Dat zijn zus werkte, liet hem toe te overleven. Pas naar aanleiding van de tweede controle, die geen toeval was en waarbij hij werd bedreigd met “*erger*” bij een volgende controle, begreep verzoeker dat hij specifiek gevisieerd werd. Volgens verzoeker is het bovendien onterecht dat hem verweten wordt geen klacht neer te leggen. Hij durfde dit niet te doen, gelet op zijn profiel als drugsverslaafde, gecombineerd met de corruptie van de politie, omdat dit de situatie riskeerde te verergeren. Gelet op zijn profiel meent hij geen enkele kans te hebben op een objectieve en rechtvaardige behandeling in hoofde van de autoriteiten, wel integendeel. Anderzijds had verzoeker weinig keuze dan terug te gaan naar de kliniek, maar hij geeft aan dat hij wel oppaste en zo weinig mogelijk buiten ging.

Voorts stelt verzoeker dat, waar het commissariaat-generaal impliciet aangeeft dat hij een intern vluchtalternatief zou hebben, zij de realiteit daarvan niet onderzoekt. Hij kon nergens heen, zijn zus was zijn enige toeverlaat, terwijl hij ook zijn medicatie nodig had. Door de corruptie in Georgië worden mensen zoals verzoeker misbruikt door malafide personen, of zij nu tot criminele bendes behoren of tot de autoriteiten, die dikwijls geïnfiltreerd zijn. Indien agenten een tegenstander pakken en hem valselijk beschuldigen, levert dit hen voordeel op en worden zij met name gepromoveerd. Verzoeker betoogt nog dat zijn verklaringen wel degelijk coherent en geloofwaardig zijn.

Nog volgens verzoeker is de beoordeling van de bestreden beslissing, dat hij na de tweede politiecontrole bijzonder lang wachtte om het reispaspoort, nodig om Georgië te verlaten, aan te vragen, niet redelijk. Deze is immers gebaseerd op een vermoeden van financiële welstand en mogelijkheden, die nergens in het dossier gestaafd worden. Georgië is één van de armste landen van Europa, met een gemiddeld maandsalaris van minder dan 400 euro. Wat voor het commissariaat-generaal en diens *protection officer*

misschien een peulschil is, was voor verzoeker een zeer belangrijk bedrag. Hij had immers zo al moeite om rond te komen. Deze verklaring werd door de verwerende partij buiten beschouwing gelaten, terwijl deze ten minste getoetst diende te worden. Daarnaast kost ook een reis naar het buitenland geld en volgens verzoeker werd de bestreden beslissing op dit punt ook niet in redelijkheid gemotiveerd en kan de louter subjectieve beoordeling vanwege het commissariaat-generaal niet gevolgd kan worden.

In verband met de overweging in de bestreden beslissing dat de vrees voor vervolging door de politie van Kutaisi louter hypothetisch is, werpt verzoeker op dat de *protection officer* geen rekening houdt met de context, met zijn verdere verklaringen. Zo werd hij niet enkel “louter tegengehouden”, maar werd hij aangevallen. Volgens verzoeker dient een risico op onterechte arrestatie – zeker in de omstandigheden in de Georgische gevangenissen – wel degelijk ernstig genomen te worden. Dat de politie na zijn vertrek uit Georgië nog naar hem kwam vragen, is eveneens een aanduiding dat de bedreigingen lastens hem ernstig waren. De bewering van het commissariaat-generaal dat de politie “louter” er zich van wilde vergewissen waar verzoeker was, nu hij niet meer naar het afkickcentrum ging, houdt geen steek en vindt geen steun in het dossier. Voor verzoeker is het wel heel vreemd dat het commissariaat-generaal het klaarblijkelijk normaal vindt dat de politie weet dat hij niet meer naar het afkickcentrum zou gaan (hij was immers vertrokken) én dat zij naar hem kunnen informeren. Deze gedraging is niet conform het respect voor het privéleven van verzoeker, die dan toch verondersteld mag worden gerespecteerd te worden in het “veilig land van herkomst”.

Met betrekking tot de overweging dat hij bij toekomstige vervolging aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming, voert verzoeker aan dat het commissariaat-generaal enerzijds uit het oog verliest dat de “*vervolgende actor*” *in casu* de overheid is en anderzijds dat men, om beroep te kunnen doen op het “*goed uitgebouwde rechtssysteem*”, over de nodige financiële middelen dient te beschikken. Bovendien stipte verzoeker aan dat hij geen klacht wou neerleggen, omdat zijn familie dan van zijn verslaving zou vernemen. Verzoeker veronderstelde ook dat de politie hem zocht omdat hij zich in het verleden had verzet tegen de autoriteiten en op dit aspect werd totaal niet ingegaan door het commissariaat-generaal. Overigens, het feit dat een strategisch plan werd uitgerold om te verhelpen aan de mankementen van het systeem, toont aan dat er mankementen zijn. Het is dan ook onterecht van het commissariaat-generaal om te stellen dat verzoeker beroep zou kunnen doen op de bescherming van de eigen autoriteiten. Daarenboven werd andermaal geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker, namelijk dat van drugsverslaafde. Dit profiel en het feit dat verzoeker zich voor zijn verslaving liet behandelen, worden niet in twijfel getrokken door het commissariaat-generaal. Verzoeker meent dan ook aan te tonen dat hij in een sociaal zwakke positie stond, met risico op uitbuiting, waartegen hij geen bescherming kon krijgen vanwege zijn autoriteiten.

Verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing geen enkele motivatie in verband met de subsidiaire bescherming bevat en dat niet het minste onderzoek daarnaar wordt gedaan. Verzoeker meent dat hij wel degelijk in geval van terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing riskeert, dat het risico op een valse beschuldiging en een opsluiting niet ondenkbeeldig is, dat daarnaast het risico op hervallen in de verslaving evenmin uitgesloten kan worden en dat ook dit aanleiding kan geven tot een onmenselijke behandeling. Het commissariaat-generaal heeft zelf geen onderzoek gevoerd naar de situatie in de gevangenissen van Georgië, die werkelijk zeer slecht is, hetgeen blijkt uit een onderzoek van *UNHCR refworld*. De situatie, zo stelt verzoeker, is zelfs dusdanig dat de vroegere president van Georgië in de gevangenis hongerstaking onderging wegens de slechte omstandigheden aldaar en dat verzoekers situatie dan ook nog veel slechter riskeert te zijn.

2.1.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande aan de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende bijkomend stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- <https://newsmonkey.be/verdien-ij-genoeeg-dit-is-het-gemiddelde-inkomen-per-land-op-een-fantastische-kaart> (stuk 3);
- <https://refworld.org/docid/4b067560c.html> (stuk 4);

- <https://www.euronews.com/2022/02/21/jailed-ex-georgian-president-back-on-hunger-strike-to-demand-medical-treatment> (stuk 5).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 23 mei 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de geactualiseerde COI Focus “Georgië. Algemene situatie” d.d. 24 februari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij, omdat de termijn van vijftien dagen, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, geen versnelde procedure heeft gevoerd en ten onrechte besloot tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag de verwerende partij evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt “*inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden*”.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen*”.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te

behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

Evenmin kan, gelet op het voorgaande, worden aangenomen dat de verwerende partij expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure. In zoverre verzoeker verder aanvoert dat zijn rechten van verdediging zouden zijn miskend, louter doordat de verwerende partij de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet concreet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoeker toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker toont te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze zijn rechten van verdediging en de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn. In dit kader kan worden opgemerkt dat, zoals ook verzoeker terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door de verwerende partij, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het commissariaat-generaal een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 februari 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de update van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat Georgië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd vastgesteld als veilig land van herkomst, vermag geen afbreuk te doen aan het gegeven dat Georgië ten tijde van het persoonlijk onderhoud, het nemen van de bestreden beslissing en tot op heden wordt beschouwd als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt, zoals hierna zal blijken. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.8. Waar verzoeker, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, erop wijst dat geen rekening werd gehouden met de jarenlange drugsverslaving waaraan hij leed, noch met zijn zwak psychologisch profiel en dat hij deze problematiek *ab initio* kenbaar heeft gemaakt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker dienaangaande geen enkel medisch en/of psychologisch attest heeft bijgebracht. Uit de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” blijkt dat verzoeker aangaf problemen te hebben om data te onthouden, dat hij het geneesmiddel *Subutex* gebruikt, dat hij last heeft van zijn meniscus en dat hij

hepatitis B heeft gehad. Op 22 september 2021 werd beslist dat verzoeker geen procedurele noden heeft. Los van het opwerpen in de vragenlijst van het probleem om data te onthouden, blijkt niet dat er enig stuk voorligt waaruit zou blijken dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt, laat staan dat deze hem zouden verhinderen volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Hij toont dan ook niet aan dat hij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat is op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure en een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker gaf lopende zijn interviews overigens nergens aan dat hij door medische klachten niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan de interviews en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal d.d. 13 januari 2022 blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied, kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid en blijkt dat hij op bepaalde vragen op uiterst gedetailleerde wijze kon antwoorden. Er werden terecht geen specifieke steunmaatregelen aan verzoeker verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.9. Volgens zijn verklaringen vreest verzoeker bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de politie van Kutaisi. Hij werd tweemaal door hen gecontroleerd toen hij naar het centrum voor psychisch welzijn en narcomanie in Kutaisi ging om zijn medicatie in te nemen die hem hielp om af te kicken van de heroïne. Hij vermoedt dat de politie hem viseert, omdat hij in het verleden reeds eerder door hen was aangehouden wegens verzet tegen de politie én dat zij bij een volgende controle drugs bij hem zouden inluizen.

De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissing uitgebreid en omstandig wordt vastgesteld dat (i) de door verzoeker ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan het Verdrag van Genève en dat er evenmin redenen zijn om aan te nemen dat hij omwille van één van de gronden voorzien in dit verdrag niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, indien dit aan de orde zou zijn. Bijgevolg dient te worden onderzocht of verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt. Omwille van verschillende elementen kan (ii) geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo legde hij (a) tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsverloop tussen de twee controles van de politie in Kutaisi, zijnde de enige twee incidenten die hij vóór zijn vertrek uit Georgië zou hebben meegemaakt en die de reden zijn waarom hij besloot Georgië te verlaten, waarvan dan ook kan worden verwacht dat hij daarover consistente verklaringen zou afleggen. Daarnaast (b) is verzoekers gedrag na de tweede controle door de politie van Kutaisi en voor zijn definitieve komst naar België niet in overeenstemming met de vrees die hij bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren. Zo kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij net alles zou geprobeerd hebben om risico's te vermijden en dat hij al zeker niet zou terugkeren naar de plek waar hij al tweemaal eerder was gecontroleerd. Daarnaast is het weinig logisch dat hij geen stappen ondernam om binnen Georgië te verhuizen of onder te duiken, alvorens hij het besluit nam het land definitief te verlaten. Tot slot wachtte hij bijzonder lang, drie maanden nadat hij de beslissing genomen had het land te verlaten, om het reispaspoort aan te vragen dat hij nodig had om Georgië te verlaten. Tevens (iii) wordt vastgesteld dat, zelfs indien er enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas (*quod non*), verzoekers vrees voor vervolging door de politie van Kutaisi louter hypothetisch is. Aanvullend (iv) wordt nog opgemerkt dat, zelfs indien het relaas geloofwaardig zou zijn (*quod non*), en hij in de toekomst concrete vervolgingsfeiten zou meemaken met de politie van Kutaisi, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij hiervoor aanspraak kan maken op nationale bescherming in zijn eigen land. In het algemeen kan immers gesteld worden dat, zoals blijkt uit de objectieve landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier, bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Tot slot (v) wijzigen de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt in het voorliggend verzoekschrift immers in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag diens pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.3.10. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat de door verzoeker ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan het Verdrag van Genève en dat bovendien geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden relaas.

Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de ingeroepen problemen enig verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit zijn verklaringen blijkt evenmin dat hij omwille van één van de redenen, zoals bepaald in het Verdrag van Genève, niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn verzoek steunt op een vrees door de lokale politie van Kutaisi vervolgd te worden omdat zij hem in het verleden reeds aangehouden hadden wegens verzet tegen de politie. In het verzoekschrift toont verzoeker evenmin op generlei wijze *in concreto* aan dat zijn problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, namelijk ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep, noch dat een eventueel gebrek aan bescherming vanwege de nationale autoriteiten aan één van deze gronden kan worden gekoppeld. Dat hij als gewezen drugsverslaafde deel uitmaakt van een zwakke sociale groep, die leeft in de marge van de maatschappij, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en toont niet aan dat hij van bescherming verstoken zou dienen te blijven.

Verder blijkt uit wat volgt dat verzoeker evenmin afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat daarenboven geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen in een ander daglicht te stellen.

Wat de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen over het tijdsverloop tussen de eerste en tweede controle door de politie van Kutaisi betreft, twee weken dan wel twee maanden, betoogt verzoeker dat hij blijft bij zijn verklaringen, gedaan bij het commissariaat-generaal. Het eerste incident deed zich voor in 2020 en het tweede, ongeveer twee maanden later (en geen twee weken) in 2021. Hij was niet erg zeker van de data, hetgeen ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Door zich te beperken tot het herhalen van de verklaringen, zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal, blijft verzoeker in gebreke valabele argumenten aan te reiken die de tegenstrijdigheid over de enige twee incidenten die hij vóór zijn vertrek meemaakte en die de aanleiding waren voor het vertrek uit het land van herkomst pogen te verklaren, laat staan weerleggen. Het klopt inderdaad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf niet erg zeker te zijn van de data, maar dit verklaart nog niet de flagrante tegenstrijdigheid over een danig kernaspect van zijn asielrelaas, namelijk of er twee weken, dan wel twee maanden tussen de twee incidenten met de politie van Kutaisi zaten. Deze tegenstrijdigheid, die pertinent en draagkrachtig is en die steun vindt in het administratief dossier, betreft, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen, allerm minst een detail. Het gaat wel degelijk om een essentieel element in zijn relaas dat de kern ervan raakt. Het is niet omdat de opgegeven feiten van de incidenten tijdens de twee gehoren dezelfde zijn, dat niet van verzoeker mag worden verwacht in staat te zijn op coherente wijze te duiden hoeveel tijd er tussen deze twee incidenten verliep. Aangezien deze enige twee incidenten dermate bepalend waren in verzoekers relaas dat hij daardoor zijn land van herkomst verliet om in een derde land om internationale bescherming te verzoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover voor de verschillende asielinstanties eenduidige verklaringen aflegt, *quod non in casu*.

In verband met het ongewijzigd gedrag van verzoeker na de tweede controle door de politie van Kutaisi, dat volgens de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de vrees die hij bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren, oppert verzoeker dat het commissariaat-generaal hier een totaal subjectieve appreciatie maakt van datgene wat verzoeker had moeten doen na de tweede controle. Er werd helemaal geen rekening gehouden met het feit dat zijn zus in die periode zijn enige houvast was. Dat zijn zus werkte, liet hem toe te overleven. De Raad merkt op dat redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij na de tweede politiecontrole net alles in het werk zou stellen om risico's te vermijden, daar hij verklaarde dat hem toen duidelijk werd gemaakt dat hij de derde keer minder geluk zou hebben, waardoor hij vermoedde dat de politie de volgende keer drugs bij hem zouden inluizen wat zou leiden tot strafrechtelijke vervolging met onmiddellijke aanhouding en overplaatsing naar de gevangenis tot gevolg. Het is dan ook bevreemdend dat verzoeker niets aan zijn gedrag veranderde. Hij bleef na het incident in februari 2021 tot aan zijn vertrek in augustus 2021 iedere dag naar het centrum gaan om zelf zijn medicijnen te halen, zijnde de plaats waar de twee politiecontroles plaatsvonden, en bleef bij zijn zus T. wonen in Kutaisi. Van iemand die dermate vreest voor zijn leven, mag worden verwacht dat deze zijn gedrag hieraan zou aanpassen. Verzoeker, die een maand na het tweede incident voor zichzelf reeds had uitgemaakt dat hij Georgië zou verlaten om aan de bedreiging te ontkomen, bleef

gewoon doen wat hij daarvoor deed, hetgeen haaks staat op de voorgehouden vrees. Dit is allerminst een subjectieve beoordeling. Dat zijn zus in die periode zijn enige, financiële houvast was, vermag niet te verklaren waarom hij, niettegenstaande niet wordt ontkend dat verzoeker zijn medicatie nodig had, dagelijks dergelijke risico's nam, noch waarom hij bij zijn zus bleef inwonen. Verzoeker oppert voorts dat hij, ofschoon zijn zus hem dit aanraade, geen klacht neerlegde uit schrik, gelet op zijn profiel als drugsverslaafde, gecombineerd met de corruptie van de politie, om de situatie niet te verergeren. De Raad beklemtoont dat het net de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en de eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat de politie corrupt is en dat de vervolging zou uitgaan van de lokale politie, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft op geen enkele manier getracht enigszins bescherming te verkrijgen, noch in Kutaisi, noch elders in Georgië. Zijn verschooning dat hij geen klacht wou neerleggen omdat zijn familie zo op de hoogte zou komen van zijn verslaving, is niet ernstig. De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verder maakt verzoeker het niet *in concreto* aannemelijk dat zijn profiel, met name dat van een gewezen drugsverslaafde, hem iedere kans op een objectieve en rechtvaardige behandeling in hoofde van de autoriteiten zou ontnemen.

Voorts, aangezien verzoeker verklaarde dat hij enkel bedreigd werd door een lokale actor, meer bepaald de politie van Kutaisi, is het vreemd dat hij zich niet tijdelijk, in afwachting van zijn vertrek, elders zou gaan vestigen in Georgië. Uit zijn verklaringen blijkt zelfs dat hij daar nooit aan gedacht heeft. Het is bevreemdend dat verzoeker geenszins heeft getracht om zich binnen zijn land in veiligheid te stellen in afwachting van zijn vertrek. Dat hij bij zus in Kutaisi bleef wonen omdat zij zijn enige toeverlaat was en nergens heen kon, terwijl hij ook zijn medicatie nodig had, vermag niet te verklaren waarom hij zelfs nooit overwoog zich tijdelijk elders te vestigen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat vrienden en zijn zussen hielpen bij het verzamelen van het geld voor zijn reis, zodat kan aangenomen worden dat hij toch een bepaald netwerk heeft. Dat het onmogelijk zou zijn om elders dan in Kutaisi aan de nodige medicatie te geraken, lijkt weinig aannemelijk en wordt niet gestaafd. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat door de corruptie in Georgië mensen zoals hij misbruikt worden door malafide personen, of zij nu tot criminele bendes behoren of tot de autoriteiten, die dikwijls geïnfiltreerd zijn en dat agenten die een tegenstander pakken en hem valselijk beschuldigen een promotie krijgen, merkt de Raad op dat verzoeker deze blote bewering geenszins staft aan de hand van enig concreet begin van bewijs en dat niet kan worden ingezien hoe dit een verklaring kan zijn voor zijn ongewijzigde houding.

Daar komt nog de vaststelling bij dat verzoeker na de tweede politiecontrole drie maanden wachtte om het reispaspoort, nodig om Georgië te verlaten, aan te vragen. Verzoeker had een maand na de tweede politiecontrole reeds beslist dat hij zijn land van herkomst zou verlaten. Er kon dan ook verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken. Dat hij nog dermate lang talmde alvorens het benodigde reispaspoort aan te vragen, komt dan ook weinig overtuigend voor. Waar verzoeker zich opnieuw beroept op zijn financiële situatie, merkt de Raad op dat dertig euro voor Georgiërs inderdaad veel kan zijn en dat ook de reis op zich veel kost, maar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn drie zussen en vrienden bijlegden voor zijn vertrek, onder het mom dat hij in het buitenland zou gaan werken, zodat niet kan worden ingezien waarom hij niet reeds de aanvraag voor zijn reispaspoort eerder deed, aangezien, zo hij zelf aangaf, bij afhalen van het paspoort betaald moet worden.

De Raad merkt bovendien op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheid en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

2.3.11. Los van de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas beaamt de Raad dat de vrees voor vervolging door de politie van Kutaisi louter hypothetisch is. Verzoeker werd naar eigen zeggen onderworpen aan twee politiecontroles van beiden slechts een vijftal minuten en waarvoor gaan proces-verbaal werd opgesteld. Tijdens de eerste controle werd hij gefouilleerd en gecontroleerd. Tijdens de tweede controle werd hij aangevallen, geïntimideerd en bedreigd en werd aangegeven dat ze een derde keer zeker iets bij hem zouden vinden en dat hij niet zoveel geluk zou hebben. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève worden aanzien. Overigens, het vermoeden dat de politie drugs bij hem zouden willen inluizen omdat hij in het verleden al eens werd

opgepakt wegens verzet tegen de politie, wordt geenszins hard gemaakt en wordt onderuit gehaald door verzoekers verklaringen dat hij na het laatste incident in februari 2021 tot aan zijn vertrek in augustus 2021 geen problemen ondervond en niet meer aan enige politiecontrole onderworpen werd. Het voorgehouden risico op onterechte arrestatie is dan ook weinig aannemelijk. Dat de politie na zijn vertrek uit Georgië nog twee keer naar hem kwam vragen bij zijn zus in november of december 2021 is evenmin een aanduiding dat de bedreigingen lastens hem ernstig waren. Deze blote beweringen worden nergens gestaafd, noch liggen er aanhoudings- of huiszoekingsbevelen voor. Verzoeker gaf in dit verband zelf aan dat hij vermoedde dat de politie wou verifiëren waar hij was omdat hij niet meer naar het centrum ging, hetgeen geenszins kan worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

2.3.12. Tot slot, zelfs indien het relaas geloofwaardig zou zijn – *quod non in casu* – en verzoeker in de toekomst concrete vervolgingsfeiten zou meemaken met de politie van Kutaisi, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij beroep zou kunnen doen op nationale bescherming in zijn land van herkomst. Dat de vervolgende actor *in casu* de overheid zelf is en dat men om beroep te kunnen doen op het “goed uitgebouwde rechtssysteem” over de nodige financiële middelen dient te beschikken, ontnemt verzoeker op zich geen beschermingsmogelijkheden. Zoals uit de COI Focus “Georgië Algemene situatie” d.d. 22 november 2021 en geactualiseerd middels de aanvullende nota met de versie van 24 februari 2022 blijkt, heeft iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, de mogelijkheid om zich tot het goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken in Georgië te wenden. Elke Georgische burger kan voor gratis juridisch advies terecht bij de *Legal Aid Service* en kwetsbare personen, zoals verzoeker, kunnen beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Er bestaan ook heel wat ngo's die actief zijn op het gebied van mensenrechten en waar burgers terecht kunnen voor gratis rechtsbijstand (COI Focus d.d. 24 februari 2022, p. 30).

Met zijn selectieve lezing van de informatie van het commissariaat-generaal, opgenomen in het administratief dossier, door aan te geven dat het feit dat een strategisch plan werd uitgerold om te verhelpen aan de mankementen van het rechtssysteem, net aantoonde dat er mankementen zijn, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Georgië onjuist zouden zijn. De Raad wijst er nogmaals op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

2.3.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent, waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.14. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat daarnaar niet het minste onderzoek wordt gevoerd, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de

vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat zijn relaas wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, licht hij niet *in concreto* toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt, dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande, waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers relaas niet geloofwaardig is en hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten zou ontbreken. Verzoeker brengt de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dat het risico op hervallen in de drugsverslaving niet kan worden uitgesloten en dat dit ook aanleiding kan geven tot een onmenselijke behandeling, is louter hypothetisch en niet afdoende. Het kwam, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, ook geenszins aan de verwerende partij toe om onderzoek te gaan voeren naar de situatie in gevangenissen in Georgië. De verwijzing in het verzoekschrift naar het onderzoek van *UNHCR refworld* en naar de hongerstaking in een Georgische gevangenis van de voormalige president, is te dezen niet relevant.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.17. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.19. De Raad oordeelt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel evenmin is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.21. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.23. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS